

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa T. S.A. w W.
przeciwko A. B.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 lipca 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1/ odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2/ zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki T. S.A. w W. (dalej: „T.”) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 maja 2019 r., oddalającego jej powództwo skierowane przeciwko pozwanemu A. B. o ochronę dóbr osobistych przez nakazanie przeproszenia i zasądzenie kwoty

25.000 zł na cel społeczny w związku z jego wypowiedziami opublikowanymi w programie „O.” w dniu 16 stycznia 2019 r. w portalu o.p.l.

U podstaw oddalenia powództwa i apelacji legło stwierdzenie, że zakwestionowana wypowiedź pozwanego nie naruszała dóbr osobistych powódki, miała bowiem charakter ocenny, adekwatny do sytuacji, akcentujący istniejące problemy w zakresie zjawiska mowy nienawiści, pluralizmu informacyjnego oraz roli mediów, w kontekście zabójstwa Prezydenta G. P. A.. Pozbawiona była kategorycznego osądu, wskazywała na konieczność zbadania poruszanych przez prowadzącego wywiad kwestii i mieściła się w granicach stawiania w otwartej i nieskrępowanej debacie publicznej pytań odnośnie do sposobu realizowania przez powódkę jej misji nadawcy publicznego, przez zapewnienie całemu społeczeństwu dostępu do informacji cechującej się pluralizmem, bezstronnością, wyważeniem i niezależnością. Sądy *meriti* uznały, że wypowiedź pozwanego nie przekraczała granic prawa do wolności wyrażania opinii i uczestniczenia w debacie publicznej, zwłaszcza w kontekście jego roli jako Rzecznika Praw Obywatelskich. T., jako nadawca publiczny - mający istotny wpływ na przebieg debaty publicznej - musi natomiast wykazywać większą otwartość na krytykę oraz liczyć się ze stawianiem publicznie niewygodnych pytań dotyczących sposobu swojego funkcjonowania.

Od wyroku Sądu drugiej instancji skargę kasacyjną złożyła powódka. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparła na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Jej zdaniem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, ujęte w następujących pytaniach: (1) „Czy w świetle przepisów dopuszczalne jest uznanie, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych telewizji publicznej, przez osobę udzielającą wywiadu dla ogólnopolskiego i powszechnie dostępnego portalu internetowego, która wprost sugeruje, że: (a) telewizja publiczna przekazuje treści, które mogą być uznane za mowę nienawiści w stosunku do określonego polityka? (b) jedynym kanałem informacyjnym, do którego dostęp ma osoba przebywająca w zakładzie karnym, przez całą dobę jest kanał telewizji publicznej, którego treści skłoniły do dokonania przez tę osobę przestępstwa zabójstwa?”; (2) Czy w świetle

przepisów dopuszczalne jest uznanie, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych telewizji publicznej, gdyż wypowiedź osoby powszechnie znanej dla ogólnopolskiego i powszechnie dostępnego portalu internetowego zarzucająca telewizji publicznej mowę nienawiści ma charakter społecznie uzasadnionego interesu?” (3) „Czy w świetle przepisów dopuszczalne jest uznanie, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych telewizji publicznej, poprzez konkretne wypowiedzi osoby powszechnie znanej dla ogólnopolskiego i powszechnie dostępnego portalu internetowego, gdyż są jedynie jego opinią, podczas gdy cały kontekst przedmiotowych wypowiedzi wprost wskazuje na celowe sugerowanie, że za dokonanie zabójstwa przez osobę oglądającą telewizję publiczną odpowiada właśnie ta telewizja?”; (4) „Czy w świetle przepisów dopuszczalne jest nieuchylenie przez Sąd Apelacyjny wyroku Sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy powódka została pozbawiona możliwości obrony swych praw na skutek oddalenia przez Sąd pierwszej instancji istotnych wniosków dowodowych powódki?” (5) „Czy zasadne jest pominięcie przez Sąd wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zapisu audiowizualnego, którego nawet nie odtworzył, w szczególności czy jest to dopuszczalne w świetle: art. 23 k.c., 24 k.c., 448 k.c. i art. 378 k.p.c., 386 § 1 k.p.c., 227 k.p.c.?”.

Skarga kasacyjna jest także – zdaniem skarżącej - oczywiście uzasadniona z przepisów prawa, orzecznictwa oraz doktryny wprost bowiem wynika, że doszło do naruszenia jej dóbr osobistych, a wypowiedzi pozwanego sugerujące, że powódka posługuje się mową nienawiści i miała wpływ na śmierć człowieka nie mogą być uznane za jego opinię. Zdaniem skarżącej Sąd Apelacyjny jednoznacznie naruszył prawo uniemożliwiając jej dochodzenie swoich praw.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Zagadnienie nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl., z dnia 23 marca 2012r., II PK 284/11, niepubl., z dnia 21 maja 2013r., IV CSK 53/13, niepubl., i z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, niepubl.). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, niepubl.).

Zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącą nie spełniają wyżej sprecyzowanych w judykaturze Sądu Najwyższego wymagań.

Po pierwsze, powódka w lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ograniczyła się do sformułowania szeregu pytań, nie przeprowadzając żadnego pogłębionego wywodu prawnego z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła swoich wątpliwości dla wykazania, że stanowią one istotne zagadnienie prawne. We wniosku brak jakiegokolwiek odniesienia do orzecznictwa Sądu Najwyższego, Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz poglądów doktryny w kwestiach objętych zagadnieniami prawnymi. Argumentacja skarżącej jest ogólnikowa, jednostronna i ogranicza się do przedstawienia własnego poglądu prawnego w opozycji do stanowiska Sądu drugiej instancji. Nie wykazuje zatem, że w sprawie ujawniły się zagadnienia wykładnicze o problemowym czy precedensowym charakterze, których wyjaśnienie wymagałoby zaangażowania Sądu Najwyższego i sprzyjało rozwojowi prawa.

Po drugie, silnie kazuistyczny sposób ujęcia zagadnień prawnych wskazuje, że nie mają one charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniami w tej właśnie sprawie. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl. oraz z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.). Powódka nie formułuje nowych, dotąd nie rozstrzygniętych problemów wykładniczych lecz zarzuca Sądowi Apelacyjnemu nieuzasadnioną - jej zdaniem - odmowę udzielenia ochrony jej dóbr osobistych w okolicznościach sprawy. Nie jest jednak możliwe ustalenie *in abstracto* stałych i sztywnych granic ochrony dóbr osobistych w sposób w jaki tego oczekuje skarżąca. Sąd w każdym konkretnym wypadku określa zakres tej ochrony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2017 r., V CSK 262/16, niepubl.).

Po trzecie, skarżąca w sposób niedopuszczalny konstruuje wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na wybiórczo przytaczanej i interpretowanej wypowiedzi pozwanego, sprzecznej z istotnymi elementami podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, którą Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany (art. 398³§ 3 i 398¹³§ 2 k.p.c.) (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1997 r., II CKN 359/97, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1056/97, niepubl.). Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika bowiem, że pozwany w żadnej części wywiadu nie stwierdził kategorycznie,

że sposób w jaki T. prezentowała obraz Prezydenta P. A. może być uznany za mowę nienawiści, a jedynym kanałem telewizyjnym do którego miał dostęp przez całą dobę S. W., przebywając w zakładzie karnym, było T.. Odpowiadając na pytania prowadzącego wywiad dziennikarza, który nawiązywał do obrazu P. A. kreowanego w T., jako osoby nieuczciwej, antypolskiej, propagującej nazizm, komunizm, łapówkarza i ilości poświęconych mu w tym medium informacji w 2018 r. (1773 razy), pozwany - jak ustaliły Sady - stwierdził, że stan rzeczy opisany przez pytającego, może być uznany za mowę nienawiści, a kwestia czy miało to istotnie miejsce oraz dostępu osób osadzonych do rzetelnej informacji i pluralizmu poglądów i wpływu- w tym kontekście - przekazu medialnego telewizji publicznej na zachowanie S. W. wymaga wyjaśnienia.

Po czwarte, problematyka poruszana przez skarżącą była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Nie ma wątpliwości, że dobre imię osoby prawnej naruszają takie wypowiedzi, które - obiektywnie oceniając - narażają osobę prawną na utratę zaufania potrzebnego do realizacji zamierzonych przez nią celów w ramach prowadzonej działalności (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 622/04, I C 2006, nr 5, str. 48 i z dnia 11 sierpnia 2016 r., I CSK 419/15, Rej. 2016, nr 9, str. 182).

Udział w debacie publicznej poświęconej ważnym wydarzeniom budzącym niepokój społeczny i krytyce negatywnych zjawisk, stanowi z zasady przejaw dopuszczalnego i prawem chronionego korzystania z wolności wypowiedzi. Swoboda wypowiedzi - w tym prawo do publicznego, bieżącego komentowania wydarzeń - stanowi jeden z zasadniczych filarów społeczeństwa demokratycznego i nie ogranicza się do informacji i poglądów, które są odbierane przychylnie, uważane są, za nieobraźliwe lub neutralne, lecz odnosi się także do tych, które obrażają, oburzają lub wprowadzają niepokój, kwestionując ustalony porządek (por. m.in. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 7 grudnia 1976 r., Handyside v. Wielka Brytania, skarga nr 5493/72, A24, z dnia 26 kwietnia 1979 r., The Sunday Times v. Wielka Brytania (I), skarga nr 6538/74, A30, z dnia 23 maja 1991 r., Oberschlick v. Austria, skarga nr 11662/85 (1) A204 oraz wyroki

Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2014 r., IV CSK 716/13, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 87, z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 470/14, niepubl.).

Ujemne wypowiedzi ocenne nie podlegają testowi prawdy i uznaje się je za dopuszczalne, jeżeli krytyka leży w interesie publicznym i jest rzetelna (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1968 r., II CR 291/68, OSNCP 1969, nr 11, poz. 200, z dnia 7 lipca 2005 r., V CK 868/04, niepubl. oraz z dnia 22 stycznia 2014 r., III CSK 123/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 115). Sąd wartościujący może być uznany za przekraczający granice krytyki możliwej do zaakceptowania, jako nieznajdujący dostatecznej podstawy faktycznej, manipulowanie prawdą o rzeczywistości nie może być, bowiem akceptowane (por. m.in. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 kwietnia 1995 r. *Prager i Oberschlick v. Austria*, skarga nr 15974/90, A.313, z dnia 24 lutego 1997 r. *De Haes i Gijssels v. Belgia*, skarga nr 19983/92, Reports 1997-I, z dnia 27 lutego 2001 r., *Jerusalem v. Austria*, skarga nr 269558/95, ECHR 2001-II, z dnia 17 grudnia 2004 r. w sprawie nr 49017/99 *Pedersen i Baadsgaard przeciwko Danii*, z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie nr 18235/02 *Dąbrowski przeciwko Polsce*, z dnia 18 września 2012 r. w sprawie nr 39660/07 *Lewandowska-Malec przeciwko Polsce* oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004 r., III CSK 329/02, OSNC 2005, nr 3, poz.45, z dnia 9 czerwca 2005r., III CK 622/04, niepubl., z dnia 23 września 2009 r., I CSK 346/08, OSNC 2010r., nr 3, poz.48, z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 217/09, OSNC 2010r., nr 6, poz. 94, z dnia 2 lutego 2011 r., II CSK 393/10, niepubl., z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 270/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz.94, i z dnia 18 lipca 2014r., IV CSK 716/13, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 87, z dnia 21 maja 2015 r., IV CSK 557/14, niepubl., z dnia 29 listopada 2016 r., I CSK 715/15, niepubl., z dnia 30 czerwca 2017 r., I CSK 621/16, niepubl.).

W sprawach o ochronę dóbr osobistych, będących następstwem oceny społecznej zachowań politycznych osób sprawujących funkcje publiczne, a także podmiotów realizujących takie funkcje, należy mieć na uwadze dorobek orzecniczy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Granice dopuszczalnej krytyki takich podmiotów są rozszerzone i gwarantowane w Konstytucji i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1999 r., III CKN 360/98, niepubl., z dnia 14 maja 2009 r.,

I CSK 440/08, IC 2010, nr 4, str. 37, z dnia 14 stycznia 2015 r., II CSK 296/14, niepubl., i z dnia 10 października 2019 r., I CSK 482/18, niepubl.).

Po piąte, sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne w punktach 4 i 5 dotyczą podstawowych zasad postępowania dowodowego regulowanych w kodeksie postępowania cywilnego i jako takie nie mogą być podstawą przyjęcia skargi do rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącej skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też na wątpliwości, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015r., I PK 4/15, niepubl.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy natomiast rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym - a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 i przywołane tam orzecznictwo).

Skarżąca sformułowała jedynie bardzo ogólne i lakoniczne uzasadnienie, które nie pozwala stwierdzić, w czym dokładnie upatruje ona przyczyn tego rodzaju - kwalifikowanej i nadzwyczajnej - wadliwości zaskarżonego orzeczenia, zwłaszcza

że tę samą problematykę czyni jednocześnie przedmiotem istotnych zagadnień prawnych, co pozostaje w logicznej sprzeczności (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl. i z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, niepubl.). W pozostałym zakresie w skardze kasacyjnej - brak jakiegokolwiek - wyodrębnionego wyводу, który zawierałby argumentację mającą przemawiać za tezą skarżącej, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie zastępuje tego wyводу uzasadnienie podstaw kasacyjnych, gdyż przytoczenie i uzasadnienie podstaw (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) stanowią oddzielne wymagania skargi, które realizują różne funkcje i muszą być spełnione odrębnie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Należy przy tym podkreślić, że przy orzekaniu o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy bada jedynie wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego motywy, nie wnikając w treść podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., i z dnia 15 marca 2019 r., IV CSK 376/18, niepubl.).

O oczywistej zasadności skargi nie świadczy także pozbawienie skarżącej możliwości obrony swoich praw, przez oddalenie wnioskowanych przez nią dowodów (art. 379 pkt 5 k.p.c.). W orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, że ewentualne uchybienia w zakresie postępowania dowodowego lub pominięcie zgłoszonych przez stronę środków dowodowych, nie powodują nieważności postępowania, a mogą być podstawą zarzutu naruszenia art. 382 lub 381 k.p.c., o ile mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a istniałyby podstawy do przyjęcia skargi do rozpoznania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1968 r., I CR 432/67, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 137, z dnia 22 stycznia 1974r., III CRN 355/73, OSPiKA 1975, nr 3, poz. 66, z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPiUS 1998, nr 15, poz. 445, z dnia 19 lutego 2014r., V CSK 189/13, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1998r., I CKN 496/97, niepubl., z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPiUS 2002, nr 17, poz. 421, z dnia 13 października 2005 r., II PK 116/05, niepubl., z dnia 13 stycznia 2016 r., V CZ 82/15, niepubl., i z dnia 17 lipca 2019 r., V CZ 20/19, niepubl.).

Wypowiedzi pozwanego na konferencji prasowej utrwalonej w formie zapisu audiowizualnego nie były przedmiotem żądania pozwu. Stanowisko Sądu Apelacyjnego, że dowód ten nie został powołany dla wykazania faktów mających istotne znaczenie w sprawie, nie świadczy zatem o oczywistej zasadności skargi (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., I PKN 145/00, OSNAPIUS). W świetle przepisów procedury cywilnej Sąd w oparciu o sformułowaną przez stronę tezę dowodową ocenia zdolność określonego środka dowodowego do wykazania faktów mających w sprawie znaczenie. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że Sąd Apelacyjny najpierw powinien przeprowadzić wnioskowany przez skarżącą dowód, by móc podjąć racjonalną decyzję o jego oddaleniu. Sąd Apelacyjny wyjaśnił także przyczyny zaakceptowania stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie oddalenia wniosków dowodowych powódki o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków, a motywacja tego Sądu w kontekście przytoczonych przez skarżącą też dowodowych i treści art. 227 k.p.c. nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 5 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 ust. 2 i w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).